

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13.02.2018, sp. zn. 20 Cdo 4987/2017

Číslo: 47/2019

Právní věta:

Závěr o tom, že věc, kterou má podle dohody o vypořádání dědictví jeden z dědiců nabýt do svého vlastnictví, nemohla být s ohledem na skutkové okolnosti, které existovaly v době uzavření dohody o vypořádání dědictví, předmětem této dohody, nemůže učinit exekuční soud k návrhu povinného (jemuž byla touto dohodou uložena povinnost k zaplacení vypořádacího podílu) na zastavení exekuce konané na základě této dohody.

Jestliže předchozí exekuce byla zastavena (nebo exekuční návrh byl zamítnut) pro existenci některého z obecných důvodů, pro které nelze pozdější exekuci mezi týmiž účastníky z téhož exekučního titulu a pro totéž plnění vést bez ohledu na to, jaký majetek může být postižen [ustanovení § 268 odst. 1 písm. b), g) a h) o. s. ř.], vytváří pravomocné rozhodnutí o zamítnutí dřívějšího exekučního návrhu nebo o zastavení předchozí exekuce překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 159a odst. 4 a § 254 odst. 1 o. s. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.02.2018

Spisová značka: 20 Cdo 4987/2017

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Podmínky řízení, Zastavení exekuce

Předpisy: § 159a předpisu č. 99/1963Sb.

§ 268 odst. 1 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 55 předpisu č. 120/2001Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Brně dne 10. 11. 2014 pod č. j. 81 EXE 5685/2014-15 pověřil JUDr. P. K., soudního exekutora Exekutorského úřadu B., provedením exekuce k vymáhání pohledávky oprávněné ve výši 500 000 Kč vyplývající z usnesení Městského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2013, č. j. 58 D 211/2004-554.

2. Povinný dne 4. 12. 2014 navrhl zastavení exekuce vůči své osobě s tím, že pohledávka oprávněné

není splatná a ani neexistuje, protože dohoda dědiců schválená usnesením Městského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2013, č. j. 58 D 211/2004-554, je nesplnitelná vzhledem k tomu, že nedošlo ke vkladu vlastnického práva povinného k bytu a pozemkům z pozůstalosti do katastru nemovitostí. Povinný předpokládá, že dojde ke zrušení předmětného dědického usnesení na základě jeho žaloby ze dne 6. 6. 2014, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 93 C 6/2014, kterou se domáhá zrušení uzavřené dědické dohody. Byt projednáváný v dědickém řízení jakožto nejvýznamnější položka dosud povinný nenabyl do svého vlastnictví, což dokazuje výpis z katastru nemovitostí a ani jej do svého vlastnictví nabýt nemůže tak, jak je uvedeno v předmětné dědické dohodě, neboť tyto nemovitosti již darovala matka oprávněně. Protože všechny peníze po rodičích připadly jeho sestrám, povinný z dědictví prozatím nic nezískal. Povinný dále odkázal na již zastavená exekuční řízení pod sp. zn. 137 EX 22346/14 a sp. zn. 137 EX 22352/14 a uvedl, že v dané věci navíc existuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení (res iudicata).

3. Usnesením ze dne 13. 5. 2016, č. j. 81 EXE 5685/2014-87, Městský soud v Brně návrh povinného na zastavení exekuce zamítl. Po skutkové stránce uzavřel, že exekuce na majetek povinného probíhá za účelem vymožení jeho závazku vyplývajícího z vykonatelného rozhodnutí Městského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2013, č. j. 58 D 211/2004-554, pravomocného dne 18. 9. 2013, kterým byla schválena dohoda oprávněné a povinného o úhradě částky 500 000 Kč povinným ve prospěch oprávněné nejpozději do dne 31. 12. 2013. Dle vyjádření povinného byl připraven splnit svou povinnost tak, že předmětnou sumu vložil pro oprávněnou a její sestru notáře JUDr. V. K. do úschovy. Když však nedošlo ke vkladu jeho vlastnického práva k nemovitostem z pozůstalosti otce do katastru nemovitostí, částka mu byla na jeho žádost notářkou vrácena. Překážka vkladu do katastru nemovitostí pak zejména spočívala v tom, že jeden z pozemků nebyl jako příslušenství předmětné bytové jednotky uveden v usnesení Městského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2013, č. j. 58 D 211/2004-554. Soud dospěl k závěru, že i přesto však lze mít za to, že exekuce vedená na majetek povinného v této věci je zákonná, neboť vymáhaná pohledávka dosud oprávněné nebyla uhrazena. Splnění povinnosti povinného ani nebylo vázáno na splnění podmínky, tedy na to, že do svého vlastnictví nabude předmětný byt. S poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2008, sp. zn. 21 Cdo 1240/2007, usnesení ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. 21 Cdo 305/2008, a ze dne 31. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2953/2004, uvedl, že jestliže dohodu o vypořádání dědictví schválil pravomocným usnesením soud, nemůže být zrušena postupem podle ustanovení § 99 odst. 3 o. s. ř., ale ani rozhodnutím soudu určena neplatnou. Upozorňuje-li tedy povinný na podanou žalobu, již se domáhá zrušení předmětné dědické dohody a o níž dosud nebylo rozhodnuto, lze na základě výše uvedeného konstatovat, že nic nenasvědčuje tomu, že žaloba povinného bude úspěšná. I kdyby v nalézacím řízení bylo o podané žalobě rozhodnuto ve prospěch povinného, je exekuční soud vázán exekučním titulem. Pakliže zrušení exekučního titulu nebylo prokázáno a povinný neuhradil oprávněné přiznané peněžité plnění ve stanovené lhůtě, k čemuž se sám zavázal, bude nucen podrobit se exekučnímu výkonu rozhodnutí. Namítá-li dále povinný, že zde existuje překážka věci pravomocně rozhodnuté, která tvoří neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, nelze tomu přisvědčit. Předchozí exekuční řízení probíhající ve stejné věci, ovšem pod sp. zn. 79 EXE 4295/2014, bylo již pravomocně zastaveno podle ust. § 55 odst. 1 exekučního řádu soudním exekutorem JUDr. P. K. dne 15. 10. 2014 pod č. j. 137 EX 16392/14-81 s právní mocí ke dni 1. 11. 2014. Oprávněná má v takovém případě právo podat kdykoli nový návrh podle ust. § 37 odst. 2 písm. a) exekučního řádu. Exekuční řízení je totiž svou podstatou toliko vykonávacím řízením, jehož účelem je zajištění splnění povinnosti z exekučního titulu, k němuž povinný nepřistoupil dobrovolně a včas. Na rozdíl od civilního řízení, kde jde o nalézání práva v konkrétní věci a následné vydání autoritativního rozhodnutí, které již nelze znovu projednávat. Ust. § 159a odst. 4 o. s. ř. lze v exekucích aplikovat, nicméně až po vydání exekučního příkazu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2004, sp. zn. 20 Cdo 1825/2003).

4. K odvolání povinného Krajský soud v Brně usnesením ze dne 13. 6. 2017, č. j. 20 Co 323/2016-149, usnesení soudu I. stupně jako věcně správné potvrdil. Doplnil, že ve věci konané u Městského soudu

v Brně pod sp. zn. 104 C 145/2016 je projednáván návrh na obnovu pozůstalostního řízení a pod sp. zn. 93 C 6/2014 je projednávána žaloba na zrušení dohody o schválení smíru a obě tyto věci doposud nebyly pravomocně skončeny. Na základě výše uvedeného odvolací soud uzavřel, že se mu nepodařilo nalézt žádné skutečnosti, které by svědčily ve prospěch povinného a odůvodňovaly zastavení exekuce.

II. Dovolání a vyjádření k němu

5. Usnesení odvolacího soudu napadl povinný dovoláním, jež má za přípustné, neboť usnesení odvolacího soudu závisí na vyřešení otázek, které dosud v rozhodovací praxi dovolacího soudu nebyly vyřešeny. Dovolatel uvádí, že oprávněná po něm zaplacení předmětné částky nemůže chtít proto, že soudem schválená dohoda o vypořádání dědictví neobstojí, když vyplacení této částky je podmíněno tím, že skutečně nabude věc (byt), kterou podle dohody dědiců měl skutečně zdědit. Byt však nenabyl proto, že jej zůstavitelka ještě před smrtí darovala, takže už nebyl předmětem dědictví. Dále také tvrdí, že tutéž exekuci (z téhož exekučního titulu) již oprávněná vůči němu jednou vedla a exekuce byla exekutorem zastavena, a tudíž zastavení exekuce vůči němu vytvořilo překážku věci rozsouzené.

III. Přípustnost dovolání

6. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 29. 9. 2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, a část první čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) – dále jen „o. s. ř.“. Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

7. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

8. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

9. Pro rozhodnutí odvolacího soudu bylo mimo jiné právně významné vyřešení otázky, zda dědic, který má podle soudem schválené dohody o vypořádání dědictví nabýt do svého výlučného vlastnictví konkrétní věc, a jemuž z toho důvodu byla uložena povinnost vyplatit druhému z dědiců v dohodě uvedenou vypořádací částku, může s úspěchem podat návrh na zastavení exekuce prováděné podle této dohody, s odůvodněním, že po právní moci soudem schválené dohody o vypořádání dědictví vyšlo najevo, že věc, kterou měl podle dohody nabýt, nepatřila zůstaviteli, a nebyla proto předmětem dědictví. Dále bylo třeba řešit, zda a případně za jakých okolností předchozí rozhodnutí soudního exekutora o zastavení exekuce uskutečněné podle § 55 odst. 1 ex. řádu vytváří překážku věci pravomocně rozsouzené ve vztahu k exekučnímu návrhu, jenž tentýž oprávněný vůči témuž povinnému znovu podá na základě téhož exekučního titulu za účelem realizace téže povinnosti (zde dohody o vypořádání dědictví v části, v níž se povinnému ukládá povinnost zaplatit oprávněné na vypořádání dědictví částku 500 000 Kč). Dovolání je přípustné, protože jde o právní otázky, které

dosud nebyly v rozhodovací praxi dovolacího soudu v úplnosti řešeny.

IV. Důvodnost dovolání

10. Dle ustanovení § 482 zákona č. 40/1964, občanského zákoníku – dále jen „obč. zák.“, je-li více dědiců, vypořádají se u soudu mezi sebou o dědictví dohodou (odst. 1). Neodporuje-li dohoda zákonu nebo dobrým mravům, soud ji schválí (odst. 2).

Dle ustanovení § 159a odst. 4 o. s. ř., jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu.

Dle ustanovení § 254 odst. 1 o. s. ř. na výkon rozhodnutí se užije ustanovení předcházejících částí, není-li v této části uvedeno jinak. Rozhoduje se však vždy usnesením.

Dle ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu – dále jen „ex. řád“, návrh na zastavení exekuce může povinný podat do 15 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o důvodu zastavení exekuce. Návrh na zastavení exekuce se podává u exekutora, který vede exekuci. Podá-li manžel povinného návrh na zastavení exekuce podle § 262b občanského soudního řádu, rozhodne o tomto návrhu exekutor na základě písemných dokladů i bez souhlasu oprávněného do 15 dnů ode dne doručení návrhu. Nevyhoví-li exekutor návrhu, postoupí jej společně s exekučním spisem v uvedené lhůtě k rozhodnutí exekučnímu soudu, který o návrhu rozhodne. Ustanovení odstavce 3 se nepoužije.

11. Nejvyšší soud např. v usnesení ze dne 25. 3. 1997, sp. zn. 2 Cdon 110/96, uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 3, ročník 1997, pod poř. č. 24, ze dne 27. 2. 2007, sp. zn. 20 Cdo 1299/2006, ze dne 23. 7. 2009, sp. zn. 20 Cdo 3035/2007, nebo ze dne 18. 4. 2012, sp. zn. 20 Cdo 1753/2011, uzavřel, že usnesení, jímž soud schválí dohodu dědiců o vypořádání dědictví, je exekučním titulem, byla-li v něm dědici, případně jinému účastníku dědického řízení, uložena konkrétní povinnost; zároveň však musí platit, že jde o uložení povinnosti v rámci vypořádání nároků mezi dědici navzájem, případně mezi dědici a dalšími účastníky dědického řízení. Odvolacímu soudu je tedy třeba dát za pravdu, že výrok soudem schválené a pravomocné dohody dědiců o vypořádání dědictví, jímž byla povinnému uložena povinnost zaplatit oprávněné na vypořádání dědictví částku 500 000 Kč, v daném případě ob stojí jako vykonatelný exekuční titul.

12. Při řešení první z výše uvedených právních otázek je dále třeba zohlednit, že přímo z povahy některých závazkových právních vztahů bez dalšího (tedy aniž by to muselo být výslovně uvedeno v právních jednáních, která tyto vztahy zakládají) plyne, že jde o navzájem nerozlučně spjatá práva a povinnosti. Je-li tomu tak, není možné, aby určitá povinnost, která jednomu z účastníků měla být takovým právním jednáním založena, vznikla a přetrvávala i za situace, kdy dodatečně vyjde najevo, že určité právo, které bylo (resp. mělo být) oproti uložení této povinnosti ustaveno, od počátku neexistovalo, a proto nemohlo být posuzovaným právním jednáním založeno. Ze vzájemné provázanosti práv a povinností vzniklých na základě synallagmatického závazku totiž mimo jiné plyne, že právo z něho nevzniká, jestliže nevznikla povinnost, která je protějškem tohoto práva (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. [31 Cdo 2250/2009](#), ze dne 29. 1. 2009, sp. zn. 33 Odo 1615/2006, nebo rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2000, sp. zn. I. ÚS 331/98). Mezi závazkové právní vztahy, na jejichž základě má vzniknout navzájem spjaté právo a povinnost, patří i dohoda o vypořádání dědictví podle § 482 obč. zák., podle níž jeden z dědiců nabývá po zůstaviteli konkrétní věc oproti povinnosti zaplatit druhému dědici vypořádací podíl z této věci. S dovolatelem se tedy lze ztotožnit v tom, že jeho povinnost ke splnění vypořádacího podílu z dohody o schválení dohody o vypořádání dědictví z pohledu hmotného práva neobstojí, jestliže by se ukázalo pravdivým jeho tvrzení, že se podle soudem schválené dohody o vypořádání dědictví nemohl stát vlastníkem věci, která je předmětnou dohodou vypořádávána.

13. S odvolacím soudem je však nutno souhlasit v tom, že údajná existence skutkových okolností, které podle dovolatele (povinného) byly dány již v době schválení dohody o vypořádání dědictví a které znemožňují, aby dovolatel na základě této dohody nabyl věc, k níž se váže jeho povinnost k zaplacení vypořádacího podílu, nezakládá aktivní legitimaci dovolatele k podání návrhu na zastavení exekuce vedené za účelem nucené realizace jeho povinnosti k vyplacení vypořádacího podílu z této soudem schválené dohody. Opačný přístup by totiž vedl k přezkumu věcné správnosti exekučního titulu, což není možné, je-li exekučním titulem rozhodnutí soudu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 1999, sp. zn. [21 Cdo 2020/98](#)).

14. Lze tedy shrnout, že jestliže soud schválí dohodu dědiců, podle níž konkrétní věc zůstavitele nabývá do výlučného vlastnictví jeden z dědiců s tím, že je mu právě proto vůči druhému dědici ukládána povinnost k zaplacení konkrétní vypořádací částky do určitého data, jde o ustavení navzájem závislých práv a povinností, aniž by to v dohodě o vypořádání dědictví muselo být výslovně uvedeno. Vzájemná závislost práv a povinností se projeví tím, že nemůže-li se dědic, jemuž byla uložena povinnost k zaplacení vypořádacího podílu, stát vlastníkem věci, není od počátku dána ani jeho povinnost k zaplacení vypořádacího podílu. Závěr o tom, že věc, kterou má podle dohody o vypořádání dědictví jeden z dědiců nabýt do svého vlastnictví, nemohla být s ohledem na skutkové okolnosti, které existovaly v době uzavření dohody o vypořádání dědictví, předmětem této dohody (zde proto, že věc byla darována), však nemůže učinit exekuční soud k návrhu povinného (jemuž byla uložena povinnost k zaplacení vypořádacího podílu) na zastavení exekuce konané na základě této dohody. Za účelem dosažení toho, aby ze soudem schválené dohody o vypořádání dědictví nemusel splnit povinnost k zaplacení vypořádacího podílu, povinný musí využít procesní prostředky nikoliv vykonávacího, ale nalézacího řízení, když z obsahu spisu jakož i z dovoláním napadeného rozhodnutí je zřejmé, že povinný již podal návrh na obnovu dědického řízení, v němž byla dohoda o vypořádání dědictví schválena (řízení je vedeno u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 104 C 145/2016), jakož i návrh na zrušení dohody o schválení „smíru“ (věc je vedena u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 93 C 6/2014).

15. Dospěl-li odvolací soud k výše uvedenému, je jeho právní závěr správný.

16. Nejvyšší soud se však musel zabývat i tím, zda byla odvolacím soudem správně vyřešena i druhá výše uvedená právní otázka.

17. V posuzované věci soud prvního stupně (jehož rozhodnutí odvolací soud jako věcně správné potvrdil) uzavřel, že i když předchozí exekuce vedená týměž oprávněným vůči témuž povinnému z téhož exekučního titulu byla exekutorem podle § 55 odst. 2 a 4 ex. řádu pravomocně zastavena, oprávněné nic nebrání, aby vůči témuž povinnému z téhož exekučního titulu s úspěchem podala nový exekuční návrh podle § 37 odst. 2 ex. řádu. Překážka věci pravomocně rozsouzené ve smyslu § 159a odst. 4 o. s. ř. totiž není pravomocným zastavením předchozí exekuce nastolena, protože „exekuční řízení je totiž svou podstatou toliko vykonávacím řízením... rozdílně od civilního řízení, kde jde o nalézání práva“.

18. Nejvyšší soud např. v usneseních ze dne 16. 12. 2004, sp. zn. 20 Cdo 1825/2003, ze dne 25. 9. 2003, sp. zn. 20 Cdo 1751/2002, ze dne 14. 10. 2004, sp. zn. 20 Cdo 1082/2004, či ze dne 20. 1. 2010, sp. zn. 20 Cdo 1448/2008, uzavřel, že vykonávací řízení o zaplacení peněžitého plnění je charakterizováno nikoliv jen tím, kdo je osobou oprávněnou a povinnou, a tím, co je exekučním titulem, ale i tím, jaká konkrétní majetková hodnota je exekucí postižena. K identifikaci této majetkové hodnoty v průběhu exekuce vedené podle exekučního řádu dochází až ve chvíli, kdy exekutor vydá exekuční příkaz, až tehdy se totiž stane zřejmým, z jaké majetkové hodnoty má být exekuční titul uspokojen. Až v této chvíli si lze položit otázku, zda případný předchozí soudní výkon rozhodnutí konaný podle § 251 a násl. o. s. ř. vytvořil vůči posléze vedené exekuci překážku věci pravomocně rozhodnuté.

19. Výše uvedené však nevede k popření faktu, že existují obecné důvody pro zastavení pozdější exekuce, tedy důvody, pro které pozdější exekuce vedená na základě jednoho a téhož exekučního titulu mezi tímž oprávněným a povinným musí být zastavena (nebo exekuční návrh zamítnut) bez ohledu na to, jaký majetek by v této pozdější exekuci mohl být postižen. Obecným důvodem pro zastavení exekuce (nebo pro zamítnutí exekučního návrhu) je např. skutečnost, že exekuční titul vydal státní orgán, jenž není soudem a který neměl pravomoc exekuční titul vydat (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2010, sp. zn. 20 Cdo 3416/2009), nebo fakt, že dřívější exekuce mezi tímž oprávněným a povinným z téhož exekučního titulu byla zastavena proto, že po vydání exekučního titulu ve smyslu § 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř. zaniklo právo exekučním titulem přiznané, např. proto, že povinný již plnil (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 20. 8. 1965, sp. zn. 5 Cz 57/65). Jestliže předchozí exekuce byla zastavena (nebo exekuční návrh byl zamítnut) pro existenci některého z obecných důvodů, pro které nelze pozdější exekuci mezi tímž účastníky z téhož exekučního titulu a pro totéž plnění vést bez ohledu na to, jaký majetek může být postižen [ustanovení § 268 odst. 1 písm. a), b), g) a h) o. s. ř.], vytváří pravomocné rozhodnutí o zamítnutí dřívějšího exekučního návrhu nebo o zastavení předchozí exekuce překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 159a odst. 4 a § 254 odst. 1 o. s. ř. Nelze si totiž představit, že by exekuční soud musel znovu a znovu k dalším exekučním návrhům oprávněného posuzovat, zda je naplněn některý z obecných důvodů pro zamítnutí exekučního návrhu nebo pro zastavení exekuce, který již byl zjištěn v předchozí exekuci a pro který byl exekuční návrh pravomocně zamítnut nebo dřívější exekuční řízení pravomocně zastaveno. Přitom není podstatné, zda dřívější exekuce byla zastavena přímo exekutorem podle ust. § 55 odst. 4 ex. řádu, nebo zda k zastavení exekuce přistoupil soud, protože nebyly naplněny předpoklady pro zastavení exekuce exekutorem.

20. Jestliže soud prvního stupně (a tedy i odvolací soud, který usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil) uzavřel, že usnesení o zastavení dřívější exekuce za žádných okolností nebrání tomu, aby oprávněná podala nový exekuční návrh na základě téhož exekučního titulu za účelem realizace totožné povinnosti vůči povinnému, je jeho právní názor příliš obecný, a tudíž nesprávný.

21. Vzhledem k tomu, že odvolací soud výše uvedenou právní otázku zodpověděl nesprávně, Nejvyšší soud usnesení odvolacího soudu zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.). Protože důvody, pro které bylo zrušeno usnesení odvolacího soudu, platí v plném rozsahu i na usnesení soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud rovněž toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Městskému soudu v Brně) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

22. Soudy obou stupňů musí v dalším řízení z obsahu spisu (zejména z návrhu povinného na zastavení předchozí exekuce, jenž byl podán v dřívějším řízení konaném u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 79 EXE 4295/2014) vyhodnotit, zda k zastavení exekuce usnesením soudního exekutora JUDr. P. K. ze dne 15. 10. 2014, č. j. 137 EX 16392/14-81 (viz str. 13 spisu), došlo z některého z obecných důvodů, tedy proto, že provedení exekuce brání konkrétní okolnost, a to bez ohledu na to, jaký majetek povinného může být exekučně postižen. Byla-li předchozí exekuce zastavena z některého z takových obecných důvodů, je na místě uzavřít, že dalšímu exekučnímu návrhu téže oprávněné vůči témuž povinnému z téhož exekučního titulu brání překážka věci pravomocně rozsouzené.

23. Právní názor vyslovený v tomto usnesení je závazný (§ 243g odst. 1 část věty první za středníkem o. s. ř.).

24. Dovolatel v dovolání navrhuje odklad vykonatelnosti dovoláním napadaného usnesení odvolacího soudu. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 23. 8. 2017, sp. zn. III. ÚS 3425/16, dospěl k závěru, že lze akceptovat takový postup, kdy o návrhu na odklad vykonatelnosti Nejvyšší soud rozhodne spolu s

dovoláním, aniž by se zabýval důvody, pro které je jeho vydání navrhováno, to však za předpokladu, že se tak stane ve lhůtě přiměřené pro samotné rozhodnutí o návrhu na odložení výkonu rozhodnutí. Stejně tak nelze nic namítat proti tomu, kdy Nejvyšší soud ve stejné lhůtě projedná dovolání meritorně. Vzhledem k tomu, že dovolací soud o dovolání povinného rozhodl neprodleně (tedy v Ústavním soudem zdůrazněné přiměřené lhůtě), nezabýval se návrhem povinného na odklad vykonatelnosti dovoláním napadeného usnesení odvolacího soudu, protože z důvodu zrušení dovoláním napadeného rozhodnutí pozbývá dovoláním napadené rozhodnutí veškerých vlastností existujícího rozhodnutí, včetně vykonatelnosti. Výrok o návrhu na odklad vykonatelnosti je totiž ve vztahu k výroku, jímž se dovolací řízení končí odmítnutím nebo zamítnutím dovolání, výrokem akcesorickým (srov. s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2017, sp. zn. 20 Cdo 4907/2017).